

har en Kyotoaftale, grunden til, at vi overhovedet snakker om det her og har den her redegørelse, er, at vi gerne vil have CO₂-udslippet ned? Det er det, det hele går ud på, og det er det, der skal til, for at vi undgår de dramatiske klimaforandringer. Derfor ville det være naturligt, at den energiaftale, vi forhåbentlig kan lave, indebærer en reduktion af CO₂-udslippet, og at det er det, vi skal være enige om.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg synes faktisk også, at Danmark på en lang række fronter gør det ganske godt. Vi kan bare se på målsætningen, når vi snakker Kyoto, hvor vi jo har tilsluttet os en meget, meget ambitiøs målsætning om nedbringelse af CO₂. Men om vi skal ind og i forbindelse med de forhandlinger, der pågår, lave en decideret målsætning om det, vil jeg ikke stå her og tage stilling til i dag, men jeg vil meget gerne være med til at drøfte det under de forhandlinger.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Næste ordfører er hr. Martin Lidegaard.

Martin Lidegaard (RV):

Man kan rolig sige, at vi befinder os i en skæbnetime for dansk energipolitik, ja, ikke bare dansk energipolitik, også europæisk energipolitik, også international energipolitik. Hvis vi starter med det globale plan, skal vi jo inden for ganske få år forhåbentlig forhandle en helt ny aftale for hele verden, der skal nedbringe menneskehedens CO₂-udslip.

Det er jo ganske alarmerende rapporter, der er kommet fra FN's klimapanel. Jeg tror, det står klart for alle, selv borgerlige kredse såvel inden for som uden for grænserne, at det nu er alvor. Den sidste rapport konkluderer jo, at CO₂-udslippet altså skal stabiliseres inden for 7 år, hvis vi skal undgå dramatiske klimaforandringer på mere end ca. 2 grader.

Den anden grund til, at det er dybt, dybt relevant at tage de her diskussioner i disse måneder, er jo den vestlige verdens forsyningsikkerhed. Man tør slet ikke tænke på, hvad man kunne have undgået af menneskelige lidelser og økonomiske ulemper i et land som Irak, hvis ikke USA skulle ind og forsvare sine olieinteresser og Danmark af uransagelige årsager følte trang til at skulle bidrage til det, der jo i stadig højere grad absolut ligner en borgerkrig.

Forsyningsikkerhedsspørgsmålet tegner til at blive et af de store temaer i fremtidens sikkerhedspolitik, og også derfor er det helt relevant at diskutere, hvordan vi kan få styrket vores forsyningsikkerhed og mindsket vores afhængighed af ikke mindst olie.

Endelig er der jo helt uanede erhvervsmuligheder inden for det felt, vi snakker om nu. I løbet af de sidste 5-10 år er energiteknologier jo – om det så er vind eller sol eller biogas – blevet en af de helt, helt store eksportartikler, og der er ingen tvivl om, at da hele verden står over for de udfordringer, som vi har taget hul på her, er det næsten endeløst, hvor store markeder der er, hvis vi forstår at gribe chancen nu og skabe et marked herhjemme og en politik herhjemme, der fremmer de her teknologier.

Derfor går De Radikale ind i de kommende forhandlinger her i juni måned med en ganske klar målsætning om, at der skal laves et bredt forlig. Men jeg bliver også nødt til at sige ligeud til ministeren og mine gode kolleger i Venstre og De Konservative: Vi vil gerne i forlig, men vi vil ikke i et forlig for enhver pris. Det er afgørende, at det bliver den rigtige energipolitik, der bliver startet nu efter de 5 spildte år.

For os er den rigtige energipolitik, at der er målsætninger. Det er de langsigtede, og det er næsten de letteste at lave. Vi vil gerne have nedbragt vores energiforbrug, vi vil gerne have forhøjet vores andel af vedvarende energi, og endelig vil vi gerne have sat et mål for CO₂-udslippet. Vores mål er som udgangspunkt en halvering af CO₂-udslippet i 2025 opnået delvis gennem besparelser, delvis gennem vedvarende energi.

Den svære diskussion kommer selvfølgelig, når man diskuterer, hvordan pokker vi skal nå så vanskelige og ambitiøse mål. Vi mener, at vi allerede i den næste 4-års-periode bliver nødt til at lave en betydelig større indfasning af vindenergi, end vi har været klar til. Det kræver højere afregningspriser og bedre planlægning.

Vi vil gerne satse massivt på biogas og på biomasse, og endelig vil vi gerne satse meget hårdt på energibesparelser. Der er vi jo vant til at tale om besparelser inden for boliger og besparelser ved at få et mere fleksibelt energimarked og energiteknologi, men jeg vil gerne her pege på transportsektoren.

Når jeg gør det, er det, fordi det overhovedet ikke er slået igennem i regeringen endnu. Foreløbig har man i år udgivet to godsstrategier, hvor ordet miljø overhovedet ikke indgår. Det